ÇARE DEMOKRASİDİR Naci Konyar
Tarih: 08.02.2004 Saat: 11:16
Konu: TAŞOVA

ÇARE DEMOKRASİDİR **Naci Konyar**

Gazeteci Hasan Cemal "Kimse kızmasın, kendimi yazdım" adındaki kitabında Shakespeare'nin "Bütün dünler, bu günleri aydınlatan fenerlerdir" sözüyle başlıyor.

18 Ocak 2004 tarihli Milliyet Gazetesindeki köşesinde de Karşı Devrim başlığıyla kaleme aldığı yazısında kitabının küçük bir özetini yapmış... Sanki...

"Bir zamanlar "devrimci"ydim. En büyük düşmanım "karşı devrimci"lerdi. 1960'lı yılların sonlarıyla 1970'lerin başları. Demirel Başbakandı. Ve o benim gözümde bir karşı devrimci idi. Sinsi bir çalışma içindeydi. Nurcularla, Süleymancılarla, yani "yobaz"larla birlik olmuş. Atatürk devrimlerinin temellerini kemiriyordu. Karşı devrim sürecini besleyen tehlikeli bir siyaset adamıydı Başbakan Demirel.

Karşı devrim durdurulmalıydı. Bunu için Demirel yıkılmalıydı. Sadece Demirel iktidarına karşı değildik. Onunla birlikte çok partili demokrat rejim de son bulmalıydı. Seçim sandığına inanmıyorduk çünkü. Sandıktan karşı devrimciler, yobazlar çıkıyordu. Seçim sandığı, Atatürk düşmanı "irtica"nın işine yarıyordu.

Bu yüzden her Allah'ın günü sandıkçılık diye, cici demokrasi diye Filipin demokrasisi diye bu ülkede demokrasiye olan inancı yok etmek için yazıp çiziyorduk.

Ekonomide devletçi idik. Özel sektör erbabı sınıf düşmanıydı. Emperyalizmin işbirlikçileri arasında iş adamları da yer alıyordu. Milliciler devede kulaktı. Bu yüzden Türkiye'nin AB'ye, o zamanki adıyla Ortak Pazar'a girmesine de kesin karşıydık. "Onlar ortak, biz pazar" diye yazardık.

Yalnız Demirel değildi düşmanımız. CHP lideri İnönü, CHP'yi ortanın solu programıyla yenileme sürecine sokmuş genel sekreter Ecevit de baş düşmanlarımız arasındaydı.

Biz Doğan Avcıoğlu'nun yönetimindeki Devrim Dergisinde İnönü'yle Ecevit'e yaylım ateşi açıp, darbe için askeri kışkırtma eylemi yaparken, Ecevit de bize çatardı:

"Devrim Yobazları" diye.

Bu arada cuntalaştık! Asker içinde bazı odaklarla darbe yolunu açmak için örgütlendik. Sonra askerden darbe geldi. 12 Mart. Önce oldu bu iş dedik ama sonra hayal kırıklığımız büyük oldu. Çünkü iktidara el koyan askerler, Demirel'le birlikte bizi de temizlediler. İdam sehpaları kurdular. CHP'nin içinden buldukları Nihat Erim ile partiler üstü teknokratlar hükümeti kurup, demokrasinin kolunu kanadını kırdılar. Türkiye'ye demokrasi yolunda çok zaman kaybettirdiler.

Şimdi buna benzer bir filmi daha seyretmek mi istiyorsunuz? istiyorsunuz? Anlaşılan isteyenler var

Anlaşılan 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat yetmedi. Son zamanlarda yoğunlaşan karşı devrim söylemi bunu gösteriyor.

Seçim sandığından çıkan AKP ile hükümetin "Karşı Devrim"i temsil ettiğini, bunun için demokrasiye bir süre paydos düdüğünün çalınması iyi olur diye düşünüyorlar. Kimi açıkça, kimi üstü örtülü yazıp çiziyor. Kimi darbe peşinde, kimi de post modern darbe istiyor yine... Yazık! Bu bir çıkmaz yol. Artık başarı şansı da yok.

Bu sorunun yanıtını en iyi bilenlerin başında, siyasal yaşamı askeri darbeler ve müdahalelerle geçen 9. Cumhurbaşkanı Demirel gelir. "Demokrasilerde çare tükenmez" sözünün altında onun imzası vardır. Çare Demokrasidir"

Demokrasinin iki temel ayağının iktidar ve muhalefet olduğunu; iktidarın her rejimde, muhalefetinse sadece demokrasilerde olduğunu biliyoruz. Demokrasilerde iktidarın seçim sandığından çıktığını ve onunla gideceğini de biliyoruz. İhtilal çığırkanlığını yapan bir muhalefet değil, milletin dert ve sorunlarıyla hemhal olan bir muhalefet arzuluyoruz. Muhalefetin milletin sesi olmasını istiyoruz.

Ekonomide olumlu bir hava estirilmesine rağmen milli geliri 3. Dünya ülkeleri düzeyinde olan ülkemizde açlık sınırında yaşayan dar gelirli kesimin her geçen gün arttığını, toplumun geleneksel dayanışmasıyla bu güne kadar örtülen fakirlik tablosunun artık su yüzüne çıktığını, nüfusun %50 sinin fakirlik sınırında yaşadığını, dünyada gelir dağılımındaki en adaletsiz beş ülkeden biri olduğumuzu ve vatandaşın bu olumlu havadan kendisine yansıyan bir şey görmediğini kim dile getirecek. IMF programları yüzünden işsizlik arttı. İşçi, esnaf, çiftçi, sade vatandaş perişan oldu.

Ama bizim muhalefetimizin tek derdi; varsa yoksa irtica-laiklik. Vatandaş Mehmet Efendinin böyle bir derdi yok. Onun geçim derdi var.

Muhalefetin yarasalığı bırakıp, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat günlerinin, bu günleri aydınlatacak fener olduğunu görmesini, gündeme halkın sorunlarını almasını arzuluyoruz.

Milletimiz rejim kavgası çıkaran, demokratik işleyişi engelleyen ve militarizmi körükleyen bir muhalefet istemiyor...